

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.476 van 14 maart 2012
in de zaak A. 169.892/XIV-33.306**

In zake : Dominiek LECOUTERE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carl Alexander
kantoor houdend te 8000 Brugge
Zwijnstraat 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. het AZ Sint-Jan Autonome Verzorgingsinstelling
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Antoon Lust
kantoor houdend te 8310 Sint-Andries Brugge
Baron Ruzettelaan 27
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de Deputatie van de Provincieraad van West-Vlaanderen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 januari 2006, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 1 december 2005 van de algemene vergadering van het A.Z. Sint-Jan Autonome Verzorgingsinstelling, waarbij de verzoeker bij tuchtmaatregel wordt afgezet en van het besluit van 5 januari 2006 van de Deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen die zich onbevoegd verklaart voor de uitoefening van het administratief goedkeuringstoezicht op de voornoemde tuchtbeslissing.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 159.617 van 6 juni 2006 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Bij arrest nr. 204.602 van 3 juni 2010 werden de debatten heropend en werd een prejudiciële vraag gesteld aan het Grondwettelijk Hof.

Auditeur Iris Verheven heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De tweede verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 februari 2012 .

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Renaat Landuyt, die loco advocaat Carl Alexander verschijnt voor de verzoeker, advocaat Thomas Eyskens, die loco advocaat Antoon Lust verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat Pieter-Jan Staelens, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Wat de uiteenzetting van de feiten betreft, wordt verwezen naar 's Raads arresten nr. 159.617 van 6 juni 2006 en nr. 204.602 van 3 juni 2010.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. Zoals gesteld in 's Raads arrest nr. 204.602 van 3 juni 2010 heeft het niet gegrond bevinden van het eerste middel de niet-ontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, die verschijnt als een louter declaratieve beslissing, tot gevolg.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

5.1. De verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 53 van de OCMW-wet “in samenlezing met het gelijkheidsbeginsel” omdat de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen zich ten onrechte onbevoegd heeft verklaard voor de uitoefening van het administratief goedkeuringstoezicht op het tuchtbesluit van 1 december 2005 van de algemene vergadering van het A.Z. Sint-Jan.

5.2. In zijn arrest nr. 204.602 van 3 juni 2010 heeft de Raad van State reeds geoordeeld dit middel niet bij te vallen. De in dit arrest aan het Grondwettelijk Hof gestelde vraag :

“Schenden de artikelen 126, § 1, en 128 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, nu ze -in tegenstelling tot de rechtsonderhorige die statutair aangesteld is in een OCMW ziekenhuis dat niet behoort tot een vereniging zoals bedoeld in hoofdstuk XII, alsook tot de rechtsonderhorige die statutair aangesteld is in een rust- en verzorgingsinstelling die behoort tot een vereniging zoals bedoeld in hoofdstuk XII doch geen ziekenhuis is- het administratief beroep bedoeld in artikel 53 van dezelfde wet ontzeggen aan de rechtsonderhorige die statutair aangesteld is in een OCMW ziekenhuis dat behoort tot een vereniging zoals bedoeld in hoofdstuk XII?”,

werd bij arrest van het Hof nr. 78/2011 van 18 mei 2011 ontkennend beantwoord.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Het aangevoerde middel

6.1. De verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 52 en 128, § 1, van de OCMW-wet “in samenlezing” met artikel 287, § 1, van de nieuwe gemeentewet en van het “rechtsbeginsel justice should not only be done, but should also be seen to be done”.

Hij zet uiteen dat niet duidelijk is op welke grond de secretaris van het A.Z. Sint-Jan de bevoegdheid heeft om een tuchtprocedure in te leiden, dat die bevoegdheid niet voortvloeit uit artikel 287 van de nieuwe gemeentewet juncto artikel 52 van de OCMW-wet, dat krachtens de voormelde bepalingen de raad voor maatschappelijk welzijn, op verslag van de secretaris, de tuchtstraf van afzetting kan opleggen en dat derhalve de vraag rijst of niet enkel de raad voor maatschappelijk welzijn de bevoegde tuchtoverheid kan zijn. Volgens de verzoeker is het ook niet duidelijk wie de hoedanigheid van secretaris in de zin van artikel 287 van de nieuwe gemeentewet heeft. Hij wijst er op dat luidens artikel 36 van de statuten van het A.Z. Sint-Jan, de ziekenhuis-directeur het secretariaat van de raad van beheer waarneemt en dat de verwijzing in het tuchtbesluit naar het arrest nr. 125.615 van 24 november 2003 van de Raad van State niets bijbrengt aan het argument dat de secretaris het initiatiefrecht heeft. Wel van pertinent belang is dat, zoals bepaald in punt 5.3.1. van het reglement van orde van de medische Organisatie van het A.Z. Sint-Jan, op voorstel van de raad van beheer en na advies van de medische raad, tuchtmaatregelen kunnen worden genomen tegenover geneesheren die aan hun verplichtingen tekortkomen. De verzoeker laat ten slotte gelden dat er een schending is van het onpartijdigheidsbeginsel, nu de bestreden

tuchtbeslissing ervan uitgaat dat de algemene vergadering van het A.Z. Sint-Jan in zijn hoedanigheid van beheerder van de ziekenhuisvereniging kan beslissen tot afzetting. Volgens hem is de algemene vergadering dan rechter en betrokken partij en is zulks niet verenigbaar met het recht van eenieder op de behandeling van zijn zaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie, gewaarborgd door artikel 6.1 van het EVRM.

6.2. De verzoeker vult dit middel in zijn memorie van wederantwoord aan met een betoog, gewijd aan de onpartijdigheid en dat in essentie moet worden betrokken op de vaststelling dat alle leden van de raad van beheer (die de tuchtmaatregel heeft voorgesteld) deel uitmaken van de algemene vergadering (die de maatregel heeft uitgesproken), meer nog, daarvan twee derden deel uitmaken.

6.3. In zijn laatste memorie benadrukt de verzoeker dat het middel wel degelijk ontvankelijk is, dat uit de nota van de eerste verwerende partij tijdens het schorsingscontentieux blijkt dat deze partij het middel heeft begrepen zoals de verzoeker dat bedoelde en dat de ter discussie gestelde duidelijkheid van het discours in het verzoekschrift voorkomt uit de onduidelijkheid van de eerste verwerende partij. Het verschil in opvatting tussen de verzoeker en de eerste verwerende partij is dat de verzoeker het initiatiefrecht bij de raad van beheer legt, terwijl de eerste verwerende partij dit bij de secretaris legt. Deze laatste partij deelt blijkens haar verweer de opvatting dat, zo de raad van beheer de tuchtvordering zou instellen, dit tot de onwettigheid van de bestreden beslissing zou leiden, doch met als enig verschil dat de eerste verwerende partij dit relateert aan de regelen van behoorlijk bestuur en de verzoeker aan het onpartijdigheidsbeginsel. In zoverre de raad van beheer initiatiefnemend orgaan is, staat de schending van het onpartijdigheidsbeginsel vast. De verzoeker betoogt verder dat hij de onwettigheid van de beslissing wegens schending van het onpartijdigheidsbeginsel kan opwerpen, zelfs bij ontstentenis van wraking van de leden van de algemene vergadering. Dit geldt des te meer daar de verzoeker geen kans heeft gekregen dat de schending van dit beginsel zou worden goedge maakt door de devolutieve

werking van het administratief beroep en aangezien artikel 6.1 van het EVRM van toepassing is op de tuchtprocedures die voor organen van het actief bestuur worden gevoerd.

Beoordeling

6.4. Het middel is niet ontvankelijk in de mate dat de verzoeker de schending van het onpartijdigheidsbeginsel aanvoert. Immers blijkt niet dat de verzoeker zich tijdens de behandeling van zijn tuchtzaak ten aanzien van de algemene vergadering over een partijdig optreden vanwege de eerste verwerende partij zou hebben beklagd. De door de verzoeker in zijn laatste memorie aangevoerde omstandigheid dat hij “geen kans heeft gekregen dat de schending van dit beginsel zou worden goedge maakt door de devolutieve werking van het administratief beroep” en dat artikel 6.1 van het EVRM op de tuchtprocedures van toepassing is, doet hieraan geen afbreuk.

Voor zover de verzoeker ook de schending aanvoert van de artikelen 52 en 128, § 1, van de OCMW-wet juncto artikel 287, § 1, van de nieuwe gemeentewet, is het middel voldoende duidelijk en bijgevolg ontvankelijk. Luidens artikel 128, § 1, eerste lid, van de OCMW-wet zijn de personeelsleden van een vereniging zoals bedoeld in hoofdstuk XII van deze wet onder meer onderworpen aan dezelfde bepalingen van deze wet als degene die van toepassing zijn op de personeelsleden van het centrum dat de gemeente bedient waar de zetel van de vereniging is gevestigd. Artikel 52 van de OCMW-wet bepaalt dat titel XIV van de nieuwe gemeentewet, uitgezonderd de artikelen 287, § 2, en 289 tot 296, van toepassing is op de vast benoemde personeelsleden van het OCMW, met dien verstande dat de in de nieuwe gemeentewet voorkomende woorden gemeente, gemeenteraad, college van burgemeester en schepenen, burgemeester en gemeentesecretaris, respectievelijk moeten worden gelezen als openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, raad voor maatschappelijk welzijn, vast bureau, voorzitter en secretaris.

Artikel 287, § 1, van de nieuwe gemeentewet luidt als volgt :

“Op verslag van de gemeentesecretaris kan de gemeenteraad aan de door de gemeente bezoldigde personeelsleden, wier benoeming aan de gemeenteveroerheid opgedragen is, de tuchtstraffen vermeld in artikel 283 opleggen.

Voor de secretaris, de adjunct-secretaris, de plaatselijke ontvanger en de bijzondere rekenplichtige dient het opleggen van straffen niet op verslag van de gemeentesecretaris te gebeuren.”

Hieruit blijkt dat de tuchtprocedure wordt ingeleid op verslag van de secretaris. Zulks geldt krachtens artikel 128, § 1, eerste lid, van de OCMW-wet ook voor de verenigingen bedoeld in hoofdstuk XII van de wet, zoals de eerste verwerende partij. Luidens artikel 39, tweede lid, van de statuten van het A.Z. Sint-Jan is de algemene vergadering van de ziekenhuisvereniging bevoegd voor het nemen van een tuchtmaatregel ten aanzien van de verzoeker, na advies van de raad van beheer. Luidens artikel 16 van diezelfde statuten, neemt de secretaris van het OCMW van de stad Brugge het secretariaat van de algemene vergadering waar. De secretaris van het OCMW van de stad Brugge heeft zijn bevoegdheid bijgevolg niet overschreden doordat hij op 13 juni 2005, nadat de raad van beheer van het A.Z. Sint-Jan op 8 juni 2005 aan de algemene vergadering had geadviseerd tegen de verzoeker en zijn collega een tuchtprocedure in te leiden, een tuchtverslag ten laste van de verzoeker neer te leggen om de tuchtprocedure tegen hem aan te vatten.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

C. Derde middel

Het aangevoerde middel

7.1. De verzoeker voert in zijn derde middel de schending aan van de artikelen 125, 7° en 127, § 1, van de wet van 7 augustus 1987 op de ziekenhuizen (hierna: Ziekenhuiswet) en “van het reglement van orde van de medische organisatie van het AZ Sint-Jan”.

Hij betoogt dat de beslissing om hem af te zetten door de algemene vergadering van de eerste verwerende partij reeds op 7 oktober 2005 werd genomen en dat pas nadien het advies van de medische raad werd gevraagd. Deze handelwijze is volgens de verzoeker niet bestaanbaar met artikel 125, eerste lid, 7°, van de Ziekenhuiswet dat de “beheerder” verplicht voorafgaandelijk aan de te nemen beslissing het advies van de medische raad te vragen. De “beheerder” bedoeld in artikel 125, eerste lid, 7°, van de Ziekenhuiswet is niet het orgaan dat de tuchtbeslissing neemt, doch het orgaan dat beslist tot tuchtrechtelijke vervolging, in casu de raad van beheer. Dit wordt bevestigd door artikel 25 van de statuten van het A.Z. Sint-Jan, luidens hetwelk de vereniging beheerd wordt door een raad van beheer, en punt 2.2.4. van het reglement van orde van de medische Organisatie van het A.Z. Sint-Jan, naar luid waarvan de raad van beheer met het oog op de voorbereiding van zijn beslissingen en voorstellen nopens bepaalde punten schriftelijk het advies vraagt van de medische raad. In casu heeft de beheerder klaarblijkelijk nagelaten om voorafgaandelijk aan de beslissing van de tuchtoverheid het advies van de medische raad in te winnen. Hoe dan ook werd het substantiële vormvereiste van artikel 125, eerste lid, 7°, van de Ziekenhuiswet niet nageleefd, in de mate waarin reeds een beslissing tot afzetting “onder voorbehoud” was genomen. Dit stoort des te meer daar aan de medische raad een onvolledig tuchtdossier werd voorgelegd en de verzoeker evenmin door de medische raad werd gehoord.

7.2. In zijn memorie van wederantwoord benadrukt de verzoeker dat de beslissing van 7 oktober 2005 van de algemene vergadering van de eerste verwerende partij reeds “een beslissing” is en geen “voorstel” tot afzetting was.

7.3. In zijn laatste memorie voegt de verzoeker niets aan zijn eerder betoog toe.

Beoordeling

7.4. Luidens artikel 125, eerste lid, 7°, van de Ziekenhuiswet geeft de medische raad aan de beheerder advies over de afzetting van ziekenhuisgeneesheren. Luidens artikel 126, § 1, van de Ziekenhuiswet is de beheerder in al de in artikel 125 opgenoemde aangelegenheden gehouden het advies van de medische raad in te winnen. In deze heeft de algemene vergadering van het A.Z. Sint-Jan op 7 oktober 2005 nog geen definitieve beslissing genomen over de afzetting van de verzoeker. Luidens het dispositief van het desbetreffende besluit betrof het een “voorgenomen tuchtmaatregel” die voor advies diende overgemaakt aan de medische raad. Pas op 1 december 2005, nadat de verzoeker en zijn collega over het inmiddels gegeven advies van de medische raad waren gehoord, is een definitieve beslissing genomen. Verzoekers standpunt dat reeds tot de afzetting was besloten vooraleer het advies van de medische raad was gevraagd, gaat derhalve niet op. Zoals de eerste verwerende partij terecht laat gelden, wordt, overeenkomstig artikel 8, 1°, van de Ziekenhuiswet, onder “de beheerder” die ertoe gehouden is het advies van de medische raad te vragen, verstaan het orgaan dat volgens het juridisch statuut van het ziekenhuis belast is met het beheer van de uitbating van het ziekenhuis. Wat het A.Z. Sint-Jan betreft, blijkt zulks niet in alle gevallen de raad van beheer van de ziekenhuisvereniging te zijn. Krachtens artikel 39, tweede lid, van de statuten van het A.Z. Sint-Jan is niet de raad van beheer, maar wel de algemene vergadering van de ziekenhuisvereniging bevoegd om tuchtmaatregelen te nemen ten aanzien van ziekenhuisgeneesheren. Indien die algemene vergadering zich voorneemt om tot de afzetting van een ziekenhuisgeneesheer te besluiten, is het logisch dat hij, en niet de raad van beheer van de ziekenhuisvereniging, het advies van de medische raad dient te vragen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de medische raad een volledig afschrift van het tuchtdossier is voorgelegd, alsook een afschrift van het besluit van 7 oktober 2005 van de algemene vergadering, waaruit de motieven blijken die de algemene vergadering ertoe hebben gebracht de tuchtmaatregel van de afzetting van de verzoeker in overweging te nemen. Die gegevens hebben de medische raad toegelaten een adequaat advies te formuleren. Geen enkele

rechtsregel gebiedt dat het advies van de medische raad slechts tot stand kan komen na een tegensprekelijke procedure, waarbij de betrokken geneesheer zijn standpunt met betrekking tot de voorgenomen tuchtmaatregel aan de medische raad moet kunnen voorleggen.

Het middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Het aangevoerde middel

8.1. De verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van “de materiële motiveringsplicht” en van “de beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Hij zet uiteen dat de tuchtbeslissing is gesteund op feiten die deels niet juist, deels niet draagkrachtig zijn, dat hij in zijn besluiten en mondeling tijdens de tuchtprocedure heeft laten gelden dat de verschillen in visie met zijn collega kaderden binnen de diagnostische en therapeutische vrijheid van de individuele arts, dat er onderlinge karaktersverschillen waren, dat de toenemende werklust een normalisering van de verhoudingen in de weg stond, dat volgens hem de antwoorden die de tuchtverheid op deze punten heeft gegeven, noch in feite, noch in rechte voldoen, dat de stelling van de bestreden tuchtbeslissing dat de therapeutische vrijheid als keerzijde heeft de plicht om respect op te brengen voor de therapeutische inzichten van een collega, slechts juist is voorzover het gaat om “niet courante, niet in ‘guidelines’ vervatte pathologie”, doch niet voorzover het gaat om professioneel erkende standaards van handelen. Voorts heeft de relationele problematiek tussen beide neonatologen alleszins een correcte perceptie van het wederzijds handelen onmogelijk gemaakt, zodat de tuchtverheid onmogelijk, op straffe van onzorgvuldig te werk te gaan, kon uitgaan van hetgeen betrokkenen zelf, in tempore non suspecto, over elkaar hebben

geschreven. De verzoeker betwist verder dat de explosieve situatie op de dienst neonatologie uitsluitend aan het conflict tussen de artsen moet worden toegeschreven en dat de mutaties op die dienst te maken zouden hebben met de spanningen tussen de artsen en dat die mutaties zouden zijn toegenomen. De situatie op de dienst heeft volgens hem geen externe uitstraling gehad zoals blijkt uit de talrijke steunbetuigingen die hij zowel intern als van buitenaf mocht ontvangen. Ook mag de tuchtvordering slechts betrekking hebben op de feiten die werden vastgesteld binnen een termijn van zes maanden voorafgaand aan de datum waarop de vordering werd ingesteld. Dit is uitsluitend het geval voor de feiten vermeld onder de randnummers 35, 36 en 37 van het tuchtverslag. Het feit vermeld onder randnummer 35, heeft betrekking op een eenmalig incident met een gynaecoloog. Wat het feit vermeld onder randnummer 36 betreft, was een wachtoverdracht tussen de supervisors zinloos en gebeurde dit nooit. Het tuchtverslag hecht, wat het feit vermeld onder randnummer 37 betreft, een buitenmatige waarde aan een subjectief verslag van een assistente die onder de indruk van de acute toestand geen objectief relaas kon geven, terwijl de verslagen van andere getuigen veel zakelijker en objectiever zijn en de vraag of de interventie van de verzoeker medisch correct, zelfs levensreddend was, terzijde wordt geschoven. Enkel een verslag van dokter DEGOMME suggereert dat de stelling van de verzoeker dat door dokter VAN LAER te hard werd geblazen, waardoor een pneumothorax werd veroorzaakt, niet bewezen is en dat geen levensreddende daad werd gesteld. Het standpunt van dokter DEGOMME is ten stelligste betwistbaar en had door de tuchtoverheid aan een expert moeten worden voorgelegd. Het tuchtverslag haalt nog meerdere manifest onjuiste feitelijkheden aan, zoals het feit vermeld onder randnummer 28, dat “pure sfeerschepperij” is.

8.2. De verzoeker voert in zijn memorie van wederantwoord en laatste memorie niets aan zijn eerder betoog toe.

Beoordeling

8.3. De verzoeker betwist in dit middel feitelijk de deugdelijkheid van de motieven van het bestreden tuchtbesluit, inzonderheid de juistheid en de draagkracht van de feiten die tot de opgelegde tuchtmaatregel hebben geleid. De eerste verwerende partij werpt terecht op dat de Raad van State het onderzoek van de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten niet vermag over te doen en dat hij slechts vermag na te gaan of de tuchtoverheid op grond van de verzamelde gegevens redelijkerwijze tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen en deze als tuchtfeiten in aanmerking heeft kunnen nemen. Het tuchtbesluit luidt in dat verband als volgt :

“Overwegende dat het aan dokter Lecoutere op 13 juni 2005 gestuurde oproepingsbericht een kopie bevatte van het rapport van de verslaggever en dat inzonderheid en exemplatief naar een aantal randnummers uit dat verslag is verwezen, maar allereerst naar het verslag in zijn geheel en de erin beschreven algemene gedragshouding;

Overwegende dat dokter Lecoutere in wezen de hem ten laste gelegde feiten en gedragshouding niet betwist, maar van de voorvallen van 4 en 5 april 2005 wel de tuchtrechtelijke relevantie betwist (zijn conclusie van 7 oktober 2005) en voor het overige verzachtende omstandigheden aanhaalt die zouden moeten verklaren hoe het zover is kunnen komen;

Overwegende dat dokter Lecoutere de meningsverschillen omtrent het medisch handelen, inzonderheid het vochtbeleid, ten onrechte meent te mogen herleiden tot de inderdaad wettelijk en deontologisch erkende diagnostische en therapeutische vrijheid, die per definitie inhoudt dat artsen omtrent een bepaald medisch beleid van mening kunnen verschillen; dat die therapeutische vrijheid haar keerzijde heeft en precies de plicht met zich brengt respect op te brengen voor de therapeutische inzichten van de collega; dat zelfs indien mocht blijken dat een visie of opvatting technisch-wetenschappelijk in geen enkel opzicht aannemelijk is, wat te dezen hoegenaamd niet bewezen is en zelfs niet wordt beweerd, het nog ondenkbaar ware aan het daardoor gerezen probleem te trachten te remediëren zoals hier is gebeurd t.e.m. aanzet tot fysisch geweld (feit van 19 april 2005);

dat het door dokter Lecoutere ingeroepen beginsel van de therapeutische vrijheid zich derhalve tegen hem keert; dat de daaruit voortvloeiende plicht tot wederzijds respect eraan in de weg staat dat in geschriften (randnummer 4) en woorden (randnummer 37) de door de collega toegepaste therapie openlijk verdacht wordt gemaakt en zelfs dodelijk wordt genoemd;

Overwegende dat dokter Lecoutere ten onrechte stelt dat de randnummers 6 en 7 geen objectieve weergave van feiten zouden inhouden, maar enkel een toelichting zouden zijn van hoe dokter Van Laer de situatie heeft ervaren;

dat stuk 9 (randnummer 6) geen document is dat uitgaat van dokter Van Laer maar wel van dokter Lecoutere zelf, waarin hij zelf rapporteert over een algemeen wantrouwen, ook ten overstaan van ‘de totale afdeling’ en waarin hij ronduit toegeeft dat geen degelijk overleg over de kinderen meer mogelijk is en dit op een dienst waar, zoals dokter Lecoutere in zijn eerste conclusie zelf aanhaalt (blz. 10), voortdurende interactie broodnodig is, aspect dat hij nog benadrukt in zijn tweede

conclusie;

dat stuk 8 (randnummer 7) niet alleen weergeeft hoe dokter Van Laer de situatie persoonlijk heeft aanvoeld, maar ook relateert dat de patiëntenoverdracht uiterst gebrekkig verliep, dat de zaaltoer niet stipt gebeurde omwille van niet-medische redenen, dat dokter Lecoutere de verwijzingsbrieven tot zich trok al was hij zelf niet het verantwoordelijk staflid van de patiënt, dat dokter Lecoutere bij het ingaan van de wacht vaak niet aanwezig was (wat de wachtwissel verstoort: zie randnummer 36), dat dokter Lecoutere niet steriel werkte en dat er een totaal gebrek was aan overleg; dat dit geen subjectieve belevenissen zijn, maar concrete feiten die dokter Lecoutere niet ontkent, laat staan weerlegt;

Overwegende dat dokter Lecoutere in zijn conclusie en zijn mondelinge toelichting ter zitting van 7 oktober 2005 beklemtoont dat het tuchtdossier voor een aanzienlijk deel is samengesteld uit briefwisseling tussen de artsen en de hoofdgeneesheer; dat hij eraan toevoegt dat die brieven beschermd zijn door het medisch beroepsgeheim, eensdeels, en dat zij de werkelijkheid overtrokken voorstellen vermits zij geschreven zijn in de toenmalige conflictueuze situatie waarin beide artsen hun gelijk wilden aantonen en daardoor gemakkelijker in negatieve superlatieven vervallen wanneer zij het hebben over de collega, anderdeels;

dat de Algemene Vergadering dit verweer niet kan bijvallen;

dat de briefwisseling tussen een staflid en de hoofdgeneesheer, waarin wordt gehandeld over het functioneren van de dienst zowel in zijn geheel als in concrete gevallen, en waarin de ene arts het (medisch) handelen van de andere aan de kaak stelt, niets uitstaande heeft met het beroepsgeheim; dat dit laatste de bescherming van de patiënt beoogt en enkel betrekking heeft op feiten die de arts n.a.v. de behandeling van de patiënt heeft vernomen en die uit hun aard zelf geheim zijn of die de arts uitdrukkelijk of stilzwijgend in de uitoefening van zijn beroep zijn toevertrouwd;

dat voorts van artsen, en zeker van een diensthoofd, mag worden verwacht dat zij bij het rapporteren over de werking van de dienst, de andere stafleden niet nodeloos negatief, laat staan op een 'eerder karikaturale manier' (zie de tweede conclusie van dokter Lecoutere) afschilderen, doch integendeel zo objectief mogelijk verslag uitbrengen; dat voor zover het verweer van de betrokkenen aldus moet worden begrepen dat zij in hun briefwisseling hun collega moedwillig in een negatief daglicht hebben willen stellen, dit voor de Algemene Vergadering een element te meer is om aan te nemen dat de haat en de wrok tussen beiden zó diep zit dat er met zekerheid op welslagen op lange termijn niet meer aan te remediëren valt;

Overwegende dat dokter Lecoutere nog laat gelden dat de problematiek binnen het verpleegkundig team niet mag worden herleid tot de relatiestoornis tussen hem en dokter Van Laer; dat zulks ongetwijfeld tot op zekere hoogte correct is, maar dat het evenzeer zo is dat dokter Lecoutere van de situatie binnen de verpleegeenheid misbruik heeft gemaakt om door het zoeken van steunbetuigingen de polarisatie tussen de beide artsen nog aan te zwengelen i.p.v. er te trachten aan te verhelpen en idem dito wat dokter Van Laer betreft;

Overwegende dat dokter Lecoutere het feit van 4 april 2005 (randnummer 35 van het verslag: lees 2005 i.p.v. 2004) vergoelijkt door er op te wijzen dat het om een geplande en niet problematisch ingeschatte sectio ging die perfect is verlopen; dat hij er in zijn conclusie en betoog van 7 oktober 2005 aan toevoegt de gynaecoloog ervan te hebben verwittigd dat hij om 8.45 uur niet van de briefing kan wegblijven en gevraagd heeft daar rekening mee te willen houden in zijn planning; dat toen daar niet op ingegaan werd en hij omstreeks dat uur opgeroepen werd vanuit het operatiekwartier, hij niet anders kon dan een laatstejaarsstagiair te zenden, die hij echter wel liet vergezellen van een ervaren vroedvrouw;

dat gewis de Algemene Vergadering omwille van dit feit alleen niet zou beslissen

tot de maatregel waartoe hierna wordt beslist; dat echter, ook al moge er - alweer - een communicatiestoornis zijn geweest met de gynaecoloog, de briefing niet eraan in de weg mocht staan dat dokter Lecoutere zich minstens op het operatiekwartier persoonlijk van de situatie ging vergewissen om, na ze desgevallend prima facie niet riskant te hebben ingeschat, zich te laten vervangen door een stagiair en een vroedvrouw; dat het feit bewezen is, al gaat het op zich niet om een zeer zwaarwichtige tekortkoming;

Overwegende dat dokter Lecoutere ten onrechte stelt dat hem niet kan worden verweten dat hij op 5 april 2005 (randnummer 36) om 18u niet in het ziekenhuis aanwezig was omdat het niet ging om een inslapende wacht; dat er immers om 18u een wachtwissel tussen beide supervisors moest doorgaan, wat de aanwezigheid van beiden in het ziekenhuis veronderstelt met het oog op de behoorlijke transfer van de medische gegevens van de patiëntjes en het desbetreffende noodzakelijk overleg; dat de omstandigheid dat het voorval geen schadelijke gevolgen heeft gehad uiteraard niet relevant is, nu precies alles in het werk moeten worden gesteld om schadegevallen zoveel mogelijk te voorkomen;

Overwegende dat dokter Lecoutere niet ontkent op 19 april 2004 totaal de pedalen te hebben verloren, doch erop wijst dat zijn interventie werd ingegeven door betrokkenheid met het kind en overtrokken is;

dat nochtans uit de stukken van het dossier blijkt dat de uitval andermaal haar diepere wortels had in het beweerd eigen gelijk omtrent de toe te passen medische behandeling, m.a.w. in het totaal misprijzen van de therapeutische vrijheid van de collega; dat geenszins is aangetoond dat de handelwijze van dokter Van Laer wetenschappelijk totaal onverantwoord was;

dat de poging tot minimalisering van de feiten in de conclusie van 7 oktober 2005, in het licht van de gegevens van het dossier, als volstrekt ondeugdelijk moet worden afgedaan; dat uit de getuigenverklaring van de assistente Van Damme (stuk 59a) blijkt dat er wel 'op luide toon' en 'luidkeels' tegen dokter Van Laer werd 'geschreeuwd', dat de verwijten 'in stijgende toon' gingen en dat wel degelijk werd gepoogd de ballon uit de handen van dokter Van Laer te 'rukken', situatie waarvan niet alleen een aantal collegae, maar ook 'de vader van (...) en alle stagiairs neonatologie getuige (waren)'; dat de vader de ganse scène ook heeft kunnen zien via het doorkijkraam tussen de verloskamer en de reanimatiebox (stuk 59b);

Overwegende derhalve dat de door de verslaggever gehekelde globale gedraging van dokter Lecoutere bewezen is, evenzo als alle concreet tegen hem aangevoerde feiten die er de illustratie van zijn";

8.4. Uit wat voorafgaat volgt zonder meer dat wat de verzoeker aanvoert niet kan worden aangenomen. Verder kunnen de therapeutische en diagnostische vrijheid van geneesheren geen onverzoenlijke gedragshouding tussen collega's rechtvaardigen en valt niet in te zien dat de tuchtoverheid haar inzicht in de feiten niet zou mogen steunen op geschriften van de antagonisten zelf, die volgens de verzoeker getuigen van een subjectieve wederzijdse perceptie. Het zijn juist die geschriften die de onverzoenlijkheid van beide betrokkenen in de verf zetten. Het standpunt van de verzoeker dat de explosieve situatie op de dienst

neonatologie niet alleen aan het conflict tussen de artsen mag worden toegeschreven, is niet ter zake dienend aangezien zulks de door de eerste verwerende partij aan de verzoeker en zijn collega toegeschreven laakbare gedraging niet kan goedmaken. Verder in de bestreden beslissing wordt in de volgende bewoordingen tegengesproken dat de toestand op de dienst neonatologie geen externe gevolgen zou hebben gehad :

“Overwegende dat dokter Lecoutere ten onrechte beweert dat de onverkwikkelijke situatie op de afdeling geen externe uitstraling zou hebben gehad; dat hij op 23 januari 2004 (stuk 12) zelf gewag maakt van een spontane telefoon van een kinderarts uit Oostende die melding deed dat ouders van een prematuur getuige geweest zijn van een ruzie en een hoogoplopend conflict tussen dokter Van Laer en de hoofdverpleegkundige en dat hij aan die kinderarts heeft toegegeven dat er ernstige problemen zijn, maar dat alles wordt gedaan om eraan te verhelpen; dat in dit document dokter Lecoutere de situatie op de afdeling zelfs met een ‘storm’ vergelijkt (‘als het regent (stormt) in Brugge, regent het in Oostende’); dat uit stuk 62 blijkt dat het alvast ook, tot in het ziekenhuis van Torhout heeft gedruppeld; dat vaststaat dat de ouders van (...) op 19 april 2005 getuige zijn geweest van het door dokter Lecoutere uitgelokte incident dat ei zo na niet op een vechtpartij is uitgelopen”;

8.5. Bij het onderzoek van het zevende middel zal blijken dat de verzoeker ten onrechte inroept dat, gelet op de verjaringstermijn van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet, alleen rekening kan worden gehouden met feiten die werden vastgesteld binnen een termijn van zes maanden voorafgaand aan de datum waarop de tuchtvordering werd ingesteld. Voorts wordt in de bestreden beslissing omstandig uiteengezet waarom de feiten vermeld onder de randnummers 35, 36 en 37 als tuchtfeiten in aanmerking worden genomen. De verzoeker slaagt er niet in die feiten te weerleggen en er is geen reden om aan te nemen dat het verslag van de assistente over de gebeurtenis van 19 april 2005 niet waarheidsgetrouw zou zijn. Ook de andere getuigenverklaringen maken duidelijk dat zich toen een ernstig conflict heeft voorgedaan. Wat ten slotte de verzoeker en zijn collega door de tuchtoverheid in dezen worden verweten, is niet het medisch standpunt dat zij hebben ingenomen, doch wel de gelaakte conflictueuze houding die zij toen tegenover elkaar hebben aangenomen

Het middel is niet gegrond.

E. Vijfde middel

Het aangevoerde middel

9.1. De verzoeker voert in zijn vijfde middel de schending aan van “de rechten van verdediging, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, ondermeer het zorgvuldigheidsbeginsel (procedurele zorgvuldigheid) schending van art 6, 3 EVRM en art 128 § 1 OCMW-wet jto. arts 52 OCMW-wet en art 304 GEM.W”.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van zijn rechten van verdediging zet de verzoeker uiteen dat de secretaris ten aanzien van de algemene vergadering gewag heeft gemaakt van “een problematiek bij het verpleegkundig team” en ervan uit is gegaan dat die problematiek bij de algemene vergadering voldoende gekend was, maar dat niet te achterhalen is in hoeverre dit laatste echt het geval is geweest. De stukken betreffende die problematiek waren niet in het tuchtdossier opgenomen en hij heeft er zich niet behoorlijk en nuttig tegen kunnen verdedigen. Verder laat de verzoeker gelden dat hij weliswaar heeft ingestemd met de voeging van zijn tuchtzaak met deze van zijn collega, maar dat hij onmiddellijk heeft opgemerkt dat er geen sprake kan zijn van een collectieve tuchtstraf en dat een individuele motivering vereist is, dat hij ten slotte uit artikel 6.3 van het EVRM en artikel 128, § 1, van de OCMW-wet juncto artikel 52 van de OCMW-wet en artikel 304 van de nieuwe gemeentewet het recht putte om getuigen op te roepen en te horen, dat zijn vraag om getuigen te horen werd afgewezen met het argument dat deze getuigen niets konden bijbrengen over het incident van 19 april 2005, dat de feiten van laatstgenoemde datum echter volledig gerelateerd zijn aan de voorafgaande evolutie. Zijn aanbod tot getuigenverhoor had tot een correcte feitelijke appreciatie van de “gehekelde globale gedraging” kunnen leiden en was derhalve cruciaal en alle in zijn conclusies opgesomde getuigen hadden daartoe kunnen bijdragen. De weigering van de tuchtoverheid om deze getuigen te horen, schendt inzonderheid de formele zorgvuldigheidsplicht.

9.2. In zijn memorie van wederantwoord volhardt de verzoeker in zijn betoog betreffende de voeging van het dossier omtrent de problematiek bij het verpleegkundig team en houdt hij voor dat het tuchtdossier zeer selectief flarden bevat van deze problematiek, dat de problematiek niet relevant is voor de beoordeling van laakbaar geacht handelen van de verzoeker, doch dat anderzijds wel wordt gesuggereerd dat de verzoeker er iets mee te maken heeft en hem dat bijkomend ten kwade wordt geduid. De verzoeker betoogt dat hij zich daartegen moet kunnen verweren en dat de voeging van het dossier diende toegestaan te worden. Wat betreft de weigering om getuigen te verhoren, volhardt de verzoeker in zijn kritiek op de motivering van die weigering, die erin bestaat dat de getuigen niets over het incident van 19 april 2005 kunnen bijbrengen. De verzoeker houdt voor dat dit een niet-pertinent motief betreft, aangezien de getuigen uitgerekend opheldering hadden kunnen verschaffen omtrent het te dezen relevante “verleden voor april 2005”.

9.3. De verzoeker voegt in zijn laatste memorie nog toe dat nergens uit de bestreden tuchtbeslissing blijkt dat pertinente overwegingen worden gegeven om de vraag tot voorlegging van het nursingsdossier te verwerpen. In tegendeel blijkt uit de tuchtbeslissing dat tal van problemen op de afdeling worden opgesomd, waarvan gesuggereerd doch geenszins bewezen wordt dat deze door spanningen tussen de verzoeker en zijn gewezen collega-arts werden veroorzaakt. De motivatie van de bestreden beslissing is volgens de verzoeker niet pertinent “omdat ze de zaken op zijn kop zet”. Hij heeft gevraagd zich te kunnen verdedigen aan de hand van het volledig nursingsdossier en niet aan de hand van een selectie van stukken. De motivatie is evenmin pertinent omdat de verzoeker zich niet kan verdedigen op de suggestieve verslaggeving waarbij de algemene vergadering verwezen wordt naar (voorkennis omtrent) het nursingsdossier, zonder dat dit dossier gevoegd werd. Op zicht van het dossier had de verzoeker kunnen vaststellen of de tuchtoverheid wel degelijk voldoende bekend was met de problematiek, of bepaalde negatieve elementen wel op correcte feiten terug gingen en of bepaalde positieve elementen niet of onvoldoende aan bod waren gekomen.

Wat betreft het horen van getuigen, blijft de verzoeker erbij dat het hele tuchtverslag het ver verleden betreft en hem, omtrent de situatie op datum van de beslissing, geweigerd werd toelichting te geven met getuigenverhoren, waaronder door Dr. A. CASAER. Er kan volgens de verzoeker onmogelijk gesteld worden dat die geen relevante en pertinente informatie à décharge kon bijbrengen.

Beoordeling

9.4. Door te verwijzen naar artikel 128, § 1, juncto artikel 52 van de OCMW-wet en artikel 304 van de nieuwe gemeentewet, stipt de verzoeker terecht aan dat de bepaling van artikel 304 van de nieuwe gemeentewet ook toepasselijk is op de personeelsleden van verenigingen, zoals bedoeld in hoofdstuk XII van de OCMW-wet. De door de eerste verwerende partij aangevoerde exceptie dat het middel niet uitlegt waaruit de schending van artikel 128, § 1, van de OCMW-wet juncto artikel 52 van de OCMW-wet bestaat, is in zoverre niet ontvankelijk en wordt afgewezen.

9.5. Wat het argument van de verzoeker betreft dat de stukken betreffende de “verpleegkundige problematiek” niet aan het tuchtdossier werden toegevoegd, zodat hij zich er niet tegen heeft kunnen verdedigen, luidt de bestreden beslissing als volgt :

“Overwegende dat dokter Lecoutere opmerkt dat het tuchtdossier niet volledig zou zijn; dat hij stelt dat de verslaggever melding maakt van de problematiek bij het verpleegkundig team ‘die de vergadering voldoende gekend is’, doch dat niet te achterhalen is op welke wijze de algemene vergadering van die problematiek kennis heeft; dat hij zich daarom ‘op dit punt’ niet kan verdedigen; dat hij in zijn tweede conclusie inzage vraagt ‘van dat dossier’;

Overwegende dat, enkel ter illustratie van de toestand die in het algemeen op de afdeling is ontstaan mede ingevolge de polarisatie tussen dokter Lecoutere en dokter Van Laer, de verslaggever aanstipt dat de situatie van wantrouwen en onderlinge conflicten tussen de artsen zich steeds meer en meer is gaan afstralen op het personeel van de verpleegeenheid dat opgesplitst is geraakt in twee kampen van believers en non-believers (randnummer 4), dat dokter Van Laer aanvoert dat de situatie op de nursingafdeling scheef is gegroeid door de sterke professionele binding tussen dokter Lecoutere en de hoofdverpleegkundige Vanneste wier beider houding dokter Van Laer onbespreekbaar acht, dat die situatie aanleiding geeft tot abnormaal verloop van personeel wat op zijn beurt oorzaak is van toename van fouten en kwalitatief minder goede verzorging (randnummer 7), dat de ‘situatie is uitgedragen naar de verpleegkundigen, dat er op 23 januari 2004 een hoog

oplopende ruzie is geweest tussen dokter Van Laer en de hoofdverpleegkundige Vanneste die dokter Van Laer een hoer zou hebben genoemd (randnummer 11), dat het aantal om hulp vragende verpleegkundigen sterk is toegenomen en dat er een 'oorlog' is tussen de beide groepen verpleegkundigen (randnrs. 15 en 18), dat op het niveau van de nursing afspraken moesten worden gemaakt om aan de toestand te verhelpen maar dat de interne polarisatie is blijven bestaan (randnummer 23), dat mevrouw Vanneste heeft gekozen voor dokter Lecoutere die eiste dat de andere personeelsleden zich ook achter haar en hem zouden scharen (randnummer 24), wat dokter Van Laer zijnerzijds ook heeft gedaan (randnummer 25), dat de vakbond op 29 september 2004 heeft laten weten dat de maat vol is (randnummer 29) en dat het verslag van mevrouw Wens van maart 2005 omtrent de coaching van de VE 125 negatief was (randnummer 33);

Overwegende dat voor zover die uitgebreide toelichting 'punten' zou bevatten die, benevens de algemene gedragshouding, ten laste van dokter Lecoutere worden gelegd en waaromtrent hij zich moet kunnen verdedigen, het enkel gaat om wat is aangehaald in de randnummers 15, 23 en 24 van het verslag; dat over die punten gehandeld wordt in de stukken 17, 26 en 27 van het dossier, zodat de bewering dat hij zich omtrent die punten niet kan verdedigen, geen grond raakt; dat voor het overige omtrent de weerslag van de conflictsituatie tussen de artsen op de verpleegeenheid o.m. sprake is in de stukken 8, 17, 19, 25, 26, 32, 33, 34, 38, 41, 43, 44, 45 en 53; dat uit II.6 van de eerste conclusie van dokter Lecoutere blijkt dat hij aan de hand van het neergelegde dossier zich perfect heeft kunnen verdedigen m.b.t. de situatie die volgens de verslaggever onder het verpleegkundig team is ontstaan; dat de stukken m.b.t. de mutatie van de hoofdverpleegkundige, waarop dokter Lecoutere kennelijk alludeert, tot het persoonlijkheidsdossier van de betrokkene behoren en niets uitstaande hebben met de feiten en de gedragshouding die aan dokter Lecoutere worden verweten; dat hij trouwens van die maatregel de facto evident kennis heeft, zodat zijn opmerking ongepast is en een louter dilatoir karakter heeft;

dat de algemene vergadering vaststelt dat het tuchtdossier zeer uitgebreid is, eensdeels, terwijl de betrokkenen zich uiteraard niet hoeven te verdedigen omtrent elementen die uit die stukken niet zouden blijken, anderdeels;

dat de vraag tot voorlegging van het nursingdossier wordt verworpen"

9.6. De voormelde overwegingen blijken pertinent en de verzoeker vermag ze niet tegen te spreken. De stukken waarnaar in het tuchtverslag wordt verwezen, zijn opgenomen in het tuchtdossier, waarvan de verzoeker niet betwist dat hij er kennis van heeft kunnen nemen. Voorts werpt de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord terecht op dat de verzoeker niet beweert dat de bestreden tuchtbeslissing zou tekortschieten op het vlak van de individuele motivering van de opgelegde tuchtmaatregel ten aanzien van hemzelf en ten aanzien van zijn collega, dat de aan beiden ten laste gelegde feiten door de tuchtoverheid afzonderlijk zijn beoordeeld en dat er een afzonderlijke stemming heeft plaatsgehad, ook over de op te leggen tuchtstraf. De eerste verwerende partij merkt eveneens terecht op dat de vraag van de verzoeker tot het oproepen van

getuigen, klaarblijkelijk alleen tot doel had aan de algemene vergadering toe te lichten dat er na het tuchtverslag van de secretaris een kentering was opgetreden in de relatie tussen de verzoeker en zijn collega, dat immers tijdens de zitting van de algemene vergadering van 25 augustus 2005 de raadsman van de verzoeker gevraagd heeft “de kans te krijgen om de huidige verzoening toe te lichten en dr. VAN DEN AMEELE desgevallend op te roepen om daaromtrent bijkomende uitleg te geven”. Ook in zijn conclusie van 8 september 2005 heeft de raadsman van de verzoeker gevraagd dat dokter VAN DEN AMEELE zou komen getuigen over de gesprekken die “thans in een positieve en constructieve sfeer verlopen” en “volhardt” hij “in zijn vraag waarbij ook de huidige hoofdverpleegkundige Barbara VAN MOERLOOS, diensthoofd verpleging E. VAN BLAERE, dr. LOCCUFIER en de andere neonatoloog, dr. A. CASAER zouden gehoord worden over de recente ervaringen inzake de samenwerking tussen hem en zijn collega dr. VAN LAER”. De tuchtoverheid vermocht terecht te oordelen dat dergelijke getuigenissen geen afbreuk konden doen aan de feiten uit het verleden, met name aan het reeds jaren aanslepende en escalerende conflict tussen de verzoeker en Paul VAN LAER dat zijn hoogtepunt bereikte in het voorval van 19 april 2005. Dokter VAN DEN AMEELE is trouwens op 24 april 2005 nog tot de vaststelling gekomen dat “bij beide partijen voldoende inzicht in de dynamiek van de problematiek aanwezig is, (...), (maar) weinig bereidheid om tot een constructieve oplossing te komen”. De omstandigheid dat na het tuchtverslag van 13 juni 2005, waarin de afzetting van zowel de verzoeker als van Paul VAN LAER wordt voorgesteld, een gunstige kentering in de relatie tussen de verzoeker en Paul VAN LAER zou zijn ingetreden, doet hoe dan ook geen afbreuk aan de voorgaande feiten, die de tuchtoverheid hebben aangezet om de thans bestreden tuchtmaatregel te nemen.

Het middel is niet gegrond.

F. Zesde middel

Het aangevoerde middel

10.1. De verzoeker voert in zijn zesde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij argumenteert dat de redelijke termijn om een tuchtonderzoek te voeren en tot een beslissing te komen, ruim werd overschreden, dat de feiten waarnaar wordt verwezen zich uitstrekken over een periode van liefst zes jaar en dat dit hem de mogelijkheid ontnemt om te bewijzen dat de tegen hem ingebrachte bezwaren ongegrond zijn of om te antwoorden op de verwijten die hem worden gemaakt.

10.2. In zijn memorie van wederantwoord en laatste memorie voegt de verzoeker niets aan zijn betoog toe.

Beoordeling

10.3. Het door de verzoeker aangevoerde middel heeft geen betrekking op de duur van de tegen hem gevoerde tuchtprocedure, doch wel op het reeds grote tijdsverloop sedert het begaan van de hem tuchtrechtelijk verweten feiten. Hij acht het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden omdat het bestreden tuchtbesluit mede is gesteund op feiten die zich over een periode van zes jaar uitstrekken en dus zo ver teruggaan in de tijd -volgens de verzoeker onredelijk ver- dat de uitoefening van zijn rechten van verdediging ten aanzien van die feiten in het gedrang komt. In de mate de verzoeker zijn rechten van verdediging in het gedrang gebracht ziet, merkt de eerste verwerende partij terecht op dat de verzoeker dienaangaande niets heeft laten gelden tegenover de tuchtverheid en dat hij zulks niet op een ontvankelijke wijze voor het eerst voor de Raad van State kan doen. In de mate de verzoeker de redelijke termijn in vraag stelt waarbinnen de hem ten laste gelegde feiten tuchtrechtelijk kunnen worden vervolgd, valt het middel samen met het zevende middel, waarin de verzoeker de verjaring van de hem ten laste gelegde feiten aanvoert. De verjaringstermijn waarin

is voorzien in artikel 317 van de nieuwe gemeentewet, is immers de formele uitdrukking van de opvatting van de wetgever over de termijn waarbinnen in redelijkheid een tuchtprocedure kan worden ingeleid. Aangezien, zoals hierna zal blijken, verzoekers zevende middel niet gegrond is, moet ook het zesde middel niet gegrond worden bevonden.

Het middel is niet gegrond.

G. Zevende middel

Het aangevoerde middel

11.1. De verzoeker voert in zijn zevende middel de schending aan van “art 317 GEM W en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het fair-play beginsel en van artikel 6 §1 EVRM”.

Hij zet uiteen dat luidens artikel 317 van de nieuwe gemeentewet geen tuchtrechtelijke vervolging meer kan worden ingesteld na verloop van een termijn van zes maanden na de vaststelling of de kennisname van de strafbare feiten, dat dit in casu “wel degelijk bewust” is gebeurd, dat volgens hem hetgeen in het tuchtverslag en het bestreden tuchtbesluit met betrekking tot de verjaring van de feiten wordt overwogen, “de zaken op hun kop zet”. Uit de hem ten laste gelegde feiten die zich situeren in de periode van zes maanden voor het instellen van de tuchtvordering, blijkt geen volgehouden attitude waarvan voorgaanden kunnen worden gevonden tijdens de zes voorafgaande jaren. Het voorval van 4 april 2005 maakt geen fout uit in hoofde van de verzoeker, het voorval van 15 april 2005 houdt geen verband met het conflict tussen de verzoeker en zijn collega en tijdens het voorval van 19 april 2005 heeft de verzoeker medisch adequaat gehandeld. Voorts mag de tuchtoverheid geen feiten uit het verleden als tuchtfeiten in aanmerking nemen, indien zij die feiten toentertijd niet als tuchtfeiten heeft aangemerkt. Hij heeft in het verleden rapporten geschreven over het conflict op de dienst, die nu tegen hem worden gebruikt. Een rechtsonderhorige

heeft onmiskenbaar het recht om te weten dat de informatie die hem wordt gevraagd, gebruikt zal worden in een procedure die tegen hem gevoerd wordt. Dit blijkt volgens de verzoeker uit artikel 6.1 van het EVRM en artikel 14.3 van het BUPO. Ook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het fair play-beginsel, schrijven dit voor. De tuchtoverheid had hem “loyaal en tijdig” op de hoogte moeten stellen van haar voornemen om tegen hem een tuchtprocedure in te leiden.

11.2. De verzoeker verwijst in zijn memorie van wederantwoord naar hetgeen met betrekking tot het vijfde middel werd gesteld en betoogt dat de vermeende feiten van april 2005 volledig gerelateerd worden aan de voorafgaande evolutie. Het is volgens de verzoeker duidelijk dat hij niet gestraft zou zijn zonder die voorafgaande evolutie. In die zin is er wel degelijk sprake van een schending van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet. Hij heeft zich nooit kunnen verdedigen wat die voorafgaande evolutie betreft

11.3. In zijn laatste memorie voegt de verzoeker niets aan zijn eerder betoog toe.

Beoordeling

11.4. Artikel 317 van de nieuwe gemeentewet bepaalt dat de tuchtoverheid geen tuchtrechtelijke vervolging meer kan instellen na verloop van een termijn van zes maanden na de vaststelling of de kennisname van de strafbare feiten. De bestreden tuchtbeslissing verwijst terecht naar de rechtspraak van de Raad van State dat wanneer de tuchtoverheid geen geïsoleerde tuchtfeiten, maar veeleer een algemeen gedrag of een algemene houding van het personeelslid heeft willen bestraffen, de omstandigheid dat de tuchtoverheid als illustratie van dat gedrag of die houding, naast meer recente voorvallen, feiten aanhaalt die zich meer dan zes maanden voor het instellen van de tuchtprocedure hebben voorgedaan, niet tot de onregelmatigheid van de tuchtstraf leidt. In deze blijkt uit de bestreden tuchtbeslissing op afdoende wijze dat de tuchtoverheid de onverzoenlijke en

onduldbare gedragshouding van de verzoeker tegenover zijn collega heeft willen bestraffen. Van die gedragshouding is het voorval van 19 april 2005 de ultieme illustratie, die de tuchtoverheid ertoe heeft gebracht de tuchtprocedure in te leiden. Dit voorval was de uiterste escalatie van de bijzonder conflictueuze houding die de verzoeker en zijn collega tegenover elkaar aannamen. De omstandigheid dat de tuchtoverheid ter verduidelijking van die houding heeft uiteengezet hoe ze is gegroeid en op welke ogenblikken en op welke wijze ze reeds eerder tot uiting is gekomen vooraleer te escaleren naar het voorval van 19 april 2005, kan de rechtmatigheid van het tuchtbesluit niet in het gedrang brengen. De verzoeker toont voorts niet aan en uit het dossier blijkt ook niet dat de eerste verwerende partij de onverzoenlijke houding van de verzoeker zou hebben uitgelokt. De eerste verwerende partij blijkt integendeel in de loop der jaren verscheidene inspanningen te hebben gedaan om aan die onverzoenlijke houding een einde te stellen, door onder meer een samenwerkingsovereenkomst voor te stellen, door het organiseren van bemiddeling en door het aanpassen van de dienstregeling. De verzoeker kan bijgevolg bezwaarlijk beweren dat hij niet op de hoogte was van het laakbare karakter van zijn houding ten aanzien van zijn collega.

Het middel is niet gegrond.

H. Achtste middel

Het aangevoerde middel

12.1. De verzoeker voert in zijn achtste middel de schending aan “van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van het evenredigheidsbeginsel”.

Hij zet uiteen dat de opgelegde tuchtstraf kennelijk onevenredig is, dat de tuchtoverheid op het vlak van de strafmaat over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, maar dat die bevoegdheid echter geen synoniem kan zijn van willekeur, dat de wettige uitoefening ervan moet worden

voorafgegaan door en steunen op een voldoende afweging van de gegevens van de zaak en van de belangen die door de beslissing zullen worden geraakt. In casu kunnen de ten laste gelegde feiten de tuchtmaatregel niet wettigen. De betrokken artsen zijn niet geschorst geweest en er hebben zich geen nieuwe discussies voorgedaan. Er is integendeel een kentering ingetreden. De tuchtoverheid is zelf op drie vlakken in de fout gegaan: zij heeft de werkdruk op de dienst laten toenemen zonder de nodige budgetten vrij te maken voor een kaderuitbreiding, zij heeft geen echte bemiddeling tussen de betrokken artsen tot stand gebracht en zij heeft het advies van de aangestelde arbiter, dokter KEIRSE, om dokter VAN LAER uit de dienst te verwijderen, nooit uitgevoerd.

12.2. De verzoeker voegt in zijn memorie van wederantwoord en laatste memorie niets aan zijn betoog toe.

Beoordeling

12.3. De Raad van State beschikt ten aanzien van de aard en de zwaarte van een opgelegde tuchtstraf slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid, zodat hij enkel een kennelijk in wanverhouding tot de tuchtfeiten staande straf onwettig kan bevinden. De Raad kan aldus alleen die sancties onwettig bevinden die kennelijk buiten verhouding staan tot de feiten waarvoor ze werden opgelegd, dit wil zeggen die sancties die als dermate buiten verhouding staand tot de feiten moeten worden beschouwd dat geen enkele in redelijkheid oordelende overheid ze voor die feiten zou opleggen.

12.4. Te dezen wordt geen dergelijke wanverhouding onderkend. De opgelegde tuchtstraf is weliswaar de zwaarste straf, doch de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten hebben eveneens een zwaarwichtig karakter. De bestreden beslissing zelf motiveert de keuze van de tuchtoverheid voor de tuchtmaatregel van de afzetting zeer uitvoerig en uit die motieven blijkt op afdoende wijze dat aan de verzoeker niet de afzetting wordt opgelegd voor één of voor enkele feiten, maar voor een jarenlange volgehouden en “constante gedragshouding” die verregaande

ongunstige gevolgen had voor de goede werking van de dienst neonatologie en tevens zorgde voor een belangrijke negatieve uitstraling naar de ouders van de patiënten en de buitenwereld toe. De omstandigheid dat de eerste verwerende partij in het verleden niet tot de preventieve schorsing van de verzoeker heeft beslist, staat er niet aan in de weg staat dat zij de thans ten laste gelegde feiten dermate ernstig bevindt dat zij deze met de zwaarste tuchtsanctie kan bestraffen. Voorts heeft de algemene vergadering in de bestreden tuchtbeslissing terecht aangestipt dat de veeleisendheid van de werkzaamheden op de dienst neonatologie de extreem verziekte situatie, zoals die tussen de verzoeker en zijn collega uiteindelijk is tot stand gekomen, niet kan rechtvaardigen. Uit het tuchtverslag van de secretaris en de overige stukken van het administratief dossier blijkt voorts genoegzaam dat aan beide antagonistenvoldoende kansen werden geboden om op een aanvaardbare manier samen te werken zodat de verzoeker thans bezwaarlijk aan de eerste verwerende partij kan verwijten op het vlak van bemiddeling en begeleiding tekortgeschoten te zijn.

Het achtste middel is niet gegrond.

I. Negende middel

Het aangevoerde middel

13.1. De verzoeker voert in zijn negende middel de schending aan van artikel 307 van de nieuwe gemeentewet. Hij zet hierbij uiteen dat de beslissing over zijn afzetting reeds werd genomen op 7 oktober 2005 en dat die beslissing hem nooit ter kennis werd gebracht, zodat de desbetreffende beslissing, overeenkomstig de sanctie die door de voornoemde wetsbepaling daaraan wordt verbonden, als ingetrokken moet worden beschouwd.

13.2. De verzoeker voegt in zijn memorie van wederantwoord en laatste memorie niets aan zijn betoog toe.

Beoordeling

13.3. Artikel 307 van de nieuwe gemeentewet luidt als volgt :

“Van de met redenen omklede beslissing wordt zonder verwijl kennis gegeven aan de betrokkene, hetzij bij een ter post aangetekende brief, hetzij door overhandiging tegen ontvangstbewijs.

Wordt van de beslissing geen kennis gegeven binnen de termijn van tien werkdagen, dan wordt ze als ingetrokken beschouwd. Tuchtvervolging voor dezelfde feiten kan niet worden ingesteld.

In de kennisgeving van de beslissing wordt melding gemaakt van de bij de wet bepaalde rechtsmiddelen en van de termijn waarbinnen ze uitgeoefend kunnen worden”

De beslissing van 7 oktober 2005 van de algemene vergadering is geen definitieve tuchtbeslissing maar een “voorgenomen tuchtmaatregel”, zodat artikel 307 van de nieuwe gemeentewet in deze niet van toepassing is.

Het middel is niet gegrond.

J. Tiende middel

Het aangevoerde middel

14.1. De verzoeker voert in zijn tiende middel aan dat het vermoeden van onschuld is geschonden, doordat uit de hele houding van de eerste verwerende partij blijkt dat de beslissing tot afzetting reeds lang was genomen vooraleer de algemene vergadering daarmee zijn instemming kon betuigen. Ter adstructie van dat middel verwijst hij naar het feit dat reeds voor het advies van de medische raad niet één betrekking, zoals aanvankelijk voorzien, maar twee betrekkingen voor de dienst neonatologie werden open verklaard en dat de invulling daarvan reeds half november gekend was.

14.2. De verzoeker voegt in zijn memorie van wederantwoord en laatste memorie niets aan zijn betoog toe.

Beoordeling

14.3. De loutere omstandigheid dat, nadat de algemene vergadering op 7 oktober 2005 zich reeds had voorgenomen de verzoeker en zijn collega af te zetten, de eerste verwerende partij de nodige voorzorgen heeft genomen voor het verzekeren van de continuïteit van de dienst neonatologie, doet als zodanig geen afbreuk aan het vermoeden van onschuld van de verzoeker en impliceert evenmin dat de algemene vergadering verzoekers tuchtzaak op 1 december 2005 niet meer onbevooroordeeld kon behandelen.

Het middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 14 maart 2012, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen